

СЕНТОМАШАНИН

Лист за просвету, привреду и остале народне потребе.

ИЗЛАЗИ СВАКЕ НЕДЕЉЕ.

на 1/4 годину 6 Кр.
на 1/2 године 3 »
на 3/4 године 2 »
Поједини бројеви 10 пот.

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК

ЂОКА РАДУЛОВИЋ

Рукописи шаљу се на уредништво а новац за претплату а огласе на администрацију «Сентомашанина»
Неплаћена писма не примају се.
Огласи се рачунају по тарифи ако се више пута увршћује рачунају се јефтине.

Поучна предавања или поучни разговори.

Још за време омладинског покрета, у шездесетим годинама прошлога столећа, иницијативом омладине, почела се, скоро у сваком месту где је наш народ живео, држати поучна предавања са задатком, да се народ, маса, просвећује, да му се укаже потреба оснивања друштва, који би радили на просвећивању народа. Прва така друштва била су оснивање српских читаоница. У сваком месту, где се нашао ма само један пријатељ омладине и, онда, њеног покрета, приступило се оснивању српских читаоница: «ради умнога развијања духа изражености, човечности и друштвености међу становницима» дотичнога места, а у правила неких читаоница из онога времена, унешено је, да ће писменији чланови учити неписмене, одраслије, становнике писати и читати. Задаћу ону прву хтели су извести поучним предавањима, која су се држала у читаоницама. Ова друга, т. ј. ширити писменост, међу неписменима, задаћа, није никако у дело провађана. Има где где трага у записницима месних школских одбора, да су се учитељи из добре воље, бесплатно примили да држе вечерње школе, у којима ће одраслије учити

писати и читати. Како је то зависило од добре воље, већином се ово покушавало тамо, где су млађи учитељи заузимали учитељска места, али и то је трајало кратко време, а највише се држала поучна предавања на читаоничким селима.

И данас се чешће држе предавања, јер су неко време била изостала. Осим у читаоницама, држе се поучна предавања у Српским женским и земљорадничким задругама. И сам сам држао неколико предавања, и после сваког предавања, мислио сам о томе, да ли је постигнут онај успех са поучним предавањем, који се желео? Испитивао сам то, и дошао сам до уверења, да се наш народ слабо користи са поучним предавањем. Један је лечник држао у женској задрузи поучно предавање о «здрављу код мале деце.» Између осталог упозорио је матере, да је опасно ранити децу малу из уста. Случајно сам наишао, да је једна мати, чланица женске задруге, која је била на том предавању, ранила детенце своје из уста. Додајем, да је дотична мати болешљива била, патила је од стомака. Кад сам то видео, подсетим је на предавање у женској задрузи. Она ми одговори, да се баш не сећа шта је господин доктор говорио, јер је био врло «дугачак», па ко би то све запамтио! Биће, да су такве судбе били и сва «дугачка» по-

учна предавања. Од једног слушаоца чуо сам за једно поучно предавање, да је «научно». Предавач је употребљавао многе стране речи, и позивао се на силне стране писце, хотећи тим доказати своју «наученост», али је баш тиме промашио цел свога предавања. Дакле, као што видите, поучна предавања, немају велика успеха, зато би требало друкчије.

Држим да би требало у место поучних предавања увести поучне разговоре. Живот нам пружа примера и добрих и рђавих. О њима повести разговор на поучним разговорима, и сваки свој навод примером подкрепити. Пустити и слушаоце да говори, и нетачна схваћања не омаловажавати већ исправљати и опет примером из живота, доказати, да је његово мишљење или тврдња неисправна. Таким начином дала би се прилика, да сваки присутан не буде само као слушаалац него и као учесник поучног разговора. Поучни разговори нарочито би се дали увести код земљорадничких задруга. Они би били од врло велике користи, јер наш је народ врло конзервативан у погледу увађања новог у земљорадњи. Ту би се онда могло примера доказати, од какве је важности и користи по земљорадњу ова или она новина.

Нико, а нарочито ми Срби, не волемо, кад само један «развезе» разговор. То постане досадно и нико не

ПОДЛИСТАК.

Капетан Ч. Шкекић:

ИМА ЛИ ПОМИЛОВАЊА.

(Сличица из опсада једрена).

(Свршетак.)

— Даница! — привикнух ја — чекај, нисам побегао из борбе, био сам у борбу, те још како опасној, чућете ви о боју на Црном Врху и причаће ти наши како сам био јунак, увек напред, увек први.

— Па зашто побеже?...

— Само због тебе, хтео сам тебе да видим, зажелео сам те се. Ми сад идемо на Једрене, идемо да помажемо Бугаре, идемо тамо где је најопасније место. Ко зна хоћу ли остати жив, па дођох да те видим, одмах ћу се вратити.

— Иди, — рече ми она — иди одмах. Иди док се није дознало да си побегао, јер куда ћеш после јадан од брукел!..

— И ето ја дођох.

У његовом оку се завртеше неколико капи суза и он их утре рукавом.

На пољу се ветар већ беше стишао, као да је и он занемео пред царством оволиког бола.

Ја сам ћутао и пушио, нисам знао шта да му речем. Дуго смо тако ћутали обоје, док он најзад не прекину то ћутање:

— Кажите ми господине, на колико сам осуђен.

— На пет година.

— Пет година — јекну он и глава му клону на прса.

— Али ти можеш да добијеш помиловање.

— Ја? — рече он, а у очима му сину радост.

— Јесте, твој командир ти је ставио као олакшавајућу околност твоју храброст у борби на Црном Врху, зашто те је предложио и за златну медаљу, а суд је погледом на то напоменуо да ако и овде будеш храбар, да ће ти опростити казну.

Он ме је дуго и дуго гледао као да није смео да верује у истинитост мојих речи.

— О, бићу ја храбар, бићу, радићу све само да добијем помиловање...

Стражар, коме је већ досадило да чека, дође, ја поново рекох Љубинку — тако се звао осуђеник — да буде од сада добар и храбар, и рекох им да оду.

Дуго сам мислио о Љубинку и његовој Даници, коју је, сиромаш, тако жарко волио.

Прошло је од тога доба више од месец дана, често сам виђао Љубинку и разговарали смо се о његовој Даници. Питао сам и његовог командира капетана Стефановића и он је о њему врло похвално говорио.

Тако је то било све до 19. новембра кад беше започела једна страшна борба.

На целој линији трештале су пушке митраљези су гроктали на све стране, а у ваздуху непрекидно летеле светле кугле топовских зрна.

— Била је то једна очајна борба, која је трајала целога дана и свршила се тек око 4 сата по подне.

Свршила се борба. Ја и командант враћали смо се са предстражног положаја на главни положај. Од појединих чета мога батаљона

пази и не слуша таке говоре. Зато треба дати прилике, да сви учествују у расправљању једнога питања, а то ће се постићи, кад се уведу поучни разговори, уместо поучних предавања. Код оних првих сви би учествовали; једни стављањем питања, други опет одговарањем, тумачењем и доказивањем, док код поучна предавања учествују само на крају сви, кад поздраве предавача са: живио!

Покушајмо, дакле, са поучним разговорима, и пратимо добро, да ли ће се с њима више постићи него са поучним предавањима.

Ј. З. М.—ћ.

Зар је то удружење?

Наша јавна гласила баве се писањем о нашој аутономији. И ми смо писали о аутономији, а у последњем броју нагласили смо, да би требало да престану сваке распре међу народним странкама, па да заједнички, споразумно устану у одбрану њену, и заједнички да пораде на уређењу њеном. У последње време развила се највећа свађа у народу нашем због аутономије. Будимо искрени и рецимо истину. Народ је цепен на странке и ми смо се свађали више у црквеним општинама него у крчмама. Страначке вође поцепали су народ у два или три табора, и тако су народ задобили за себе. Што су га већма завађали, они су онда имали изгледа да дођу до власти у аутономији. Но не само што су народ завађали, него су му скренули пажњу са многих и многих важних питања, која се тичала и народа и његових интереса. Зар је у једном месту био случај да се село поцепало и завадило због избора црквењака! Терали су попа из куће, само зато, што је »окрњио« народно право, те није дозволио да буде црквењак онај, кога су одборници хтели. Надала се вика и дрека, да се народна права крње, и наше автономне власти потпомагале су ту свађу тиме, што су, не по правди Бога истиниога, већ по страначким интересима решавали спорна питања од врло, врло незнатне вредности. Кад се долазило до избора црквених скупштинара, развила би се већа агитација него при избору посланика. Они из центрама подбадали су своје присталице, да се чврсто држе.

почеше стизати извешћа о борби, а ја сам саставио за цео батаљон.

— У току ове борбе — диктирао је командант — погинули су војници: Светолик Арсић, Мијушко Ристић, Петар Јовановић... а рањени су: Љубинко Милановић...

— Љубинко! — узвикнух и престадох да пишем.

— Јесте... познајете га? — запита ме командант.

— Знама га, — одговорих и продужим даље извешће. Чим сам га написао, упутих се превијалишту. Било је доста рањеника; лекари су узнемирено прилазили час једном, час другом. На све стране чуло се јаукање.

Ја сам журио између носила, док најзад нисам наишао на Љубинка. Он је лежао потпуно мирно, без и једног узвика. Очи му беху затворене, лице веома бледо, а на грудима му крвава кошуља скриваше рану.

— Љубинко — викнух га ја.

И бивале су »борбе« жешће него на Куманову! А зашто? Ни зашта! или, да ова или она странка дође до власти у народној аутономији.

Дакле, народ је био завађен, поцепан и у таком стању затекла га је и суспензија наше аутономије. Сад, кад укинуше аутономију, дошле су и вође и странке на мисао да се треба сложити, споразумети и заједнички радити да се спасе аутономија. Реко смо, да хоћемо да будемо искрени, па нико нека нам не замери што ћемо истину рећи.

Дакле, споразум и заједнички рад! И то је врло лепо! Али док смо имали аутономију онда нису тражили споразум не само вође међу собом, него ни међу народом. Онда су вође завађале народ да могу они избити на кормило! Но било па и прошло. Старе ране лечити треба а не још већма разједати. Но хајмо да видимо, да ли барем данас постоји споразуман рад међу нашим странкама на автономном пољу?

На жалост не! Ви читате наше велике листове. Видите ви сви који читате, да се баш наше две најјаче странке страшно гложе! Радикална странка сумњичи српску самосталну странку и обратно. Либерална странка се држи према обема некако резервисано. Нит их кара, нит им преговара, што се толико свађају и сумњиче баш данас, кад је на дневном реду питање уређење наше аутономије. Ако до избора за наш сабор дође најјаче ће бити у сабору заступљене српска самостална и радикална странка, ми тако држимо. Па реците само, можемо ли рачунати, да ће те две народне најјаче странке заједнички радити. Ми сумњамо у то, а радовали би се кад би се преварили.

У Пешти је углављен споразум, али тај постоји само на папиру. Или зар је то стваран споразум, кад странке једна другу сумњиче и поричу једна другој родољубље и љубав према аутономији! И можемо ли се од таког »споразума« надати чему? И можемо ли се надати, да ће се на изборима за посланике постићи споразум? Или ће се народ опет поделити у два и три табора, па још да доживимо изненађење, да трећи победи! Све су то озбиљна, врло озбиљна питања, која треба да брзо расчистимо, јер ће после бити узалуд писање и викање: ти и ти си крив што је овако,

Он отвори очи, погледа ме и преко усана о те му се један лаган осмех.

— Где си рањен?

Он ми погледом очију показа груди. Ја разгрнух кошуљу и видех више леве сисе рупицу.

— Не бој се — почех га тежити — проћи ће, није опасно... али сам већ видео да му нема лека.

Он ме нетремице гледао. Ја спазих како му у очима, коју су већ гасле, још сија плам и чежња његове велике љубави... Осетих како ме у грлу стеже бол и хтедох га оставити.

— Хоћу ли... муцаше он — хоћу ли бити помилован? ја сам... али ту застаде, самртнички ропач прекиде му реч.

Ја скидох капу, прекрстих се и довикну му већ мртвом: хоћеш... бићеш помилован... Бог је добар.

него, ако се за времена не тргнемо и не дођемо себи, онда пропаст од тебе самог — израјљу.

И ако смо »мали« листић, нашли смо за потребно, да оволико само речемо пред важна питања која су избиле на дневни ред. Неће бити на одмет да их проуче они тамо у »центруму« који хоће да ведре и облаче!

?

Какав нам се изборни ред спрема.

Док се наше народне странке свађају, док нарочито »Застава« сумњичи српску самосталну странку и док опет »Браник« говори о споразуму и заједничком раду народних странака, који нити је, нити постоји, дотле се нова мустра кроји подсеченој нашој аутономији. Сабор наш треба да се састане, у коме ће се на првом месту, избором попунити упражњена столица српског митрополита патријарха. Ту треба да се обави избор посланика, али је сада питање: како ће се обавити избор посланика, да ли ће се прописати нов изборни ред, или ће се у живот повратити изборни ред, који је укинут. Ових дана била је конференција Срба посланика на угарском сабору са министром председником Тисом, у ствари наше аутономије, и у првом реду претресало се питање: избор посланика за сабор и избор патријарха. Ми смо се обратили на нашег једног пријатеља у Пешту, којих нам је послао доњи извештај, који доносимо у нашем листу а за истиност ове вести остављамо одговорност нашем извештачу.

»Како сам извештеј створиће се нов изборни ред и то оваким: Црквене општине бираће изборнике. Избор ће обављати црквене скупштине, где ових нема управни одбори. Свака црквена општина бираће најмање 2 а највише 6 изборника световнога реда. Ови се састају у седишту протопрезвитера и бирају световног посланика. Свештеници бирају свештеничке посланике. Такав би био нов изборни ред, који би се састајао из неколико тачака. Ако би избор посланика испао како се горе жели, сабор би продужио законодавни рад после избора патријарха. Један од учесника на конференцији, обећао ми је, да ће ми дати опширнији извештај о току конференције и о новом изборном реду, додао ми је још и то, да ће се упитати и за мишљење вођа народних странака, и онда ће се коначно решити: да ли ће се, ко ће и како ће се донети изборни ред или ће се стари у живот повратити. Ствар за сада овако стоји.»

Као што се види, горе се нешто спрема. Из овог извештаја није нам јасно, дали Срби посланици на Угарском сабору желе измену изборног реда, или угарска влада то жели. Не знамо ни за становиште њихово, а то би требало да зна народ. Срби посланици не треба ништа да раде што би се косило са интересима наше аутономије!

Вести из места.

Вашар у Сентомашу. Овогодишњи пролетњи вашар у Сентомашу, одржаће се у недељу 8. и понедељак 9. о. м. 1914. г. Дозвољен је довоз сваковрсне марве и свиња из места и околнине, где не влада зараза.

Вести са стране.

Одликовање директора карловачке гимназије. Краљ Никола одликовао је Г. Радивоја Врховца, директора српске велике гимназије у Ср. Карловцима, знаковима другог степена Данилова Ордена (крст и звезда) Г. Р. Врховац одликован је, поводом свог говора у Књижевном Одељењу Српске Матице у Новом Саду о прослави стогодишњице Владике Рада, као потпредседник тога одељења и старешина најстарије српске гимназије у Карловцима.

Рекорд полициског пса. У Штајерској, близу Пету-а, један пас изненадио је извршењем датог му задатка. То је полициски пас поручика Курзмана. Случај је био овај: Једнога вечера дође код једног трговчића нека сиротица и замоли за преноћиште, што јој је дато. Изјутра, кад су је хтели пробудити, ње не беше у кревету, који је остао сав крвав. Одмах су дозволили тог полициског пса на место, да томе злочинству уђе у траг. Пошто је пас добро оњушио крвави кревет, скочи са њега и пође из собе, па брзим кораком, пред жандармима, упути се трагом, на коме му није сметало ни комешање светине кроз варошке улице. Тако стиглоше у поље до једне колибице. Ту стаде пас чепркати и ископа дете новорођенче, које је ту живо закопано. Одатле је пас потерао даље трагом и дотерао до куће једног сељака у другом селу. Те јурне на собна врата, а у соби је била склоњена служавка, за коју је истрагом утврђено, да је она дошла на конак код оног трговчића, ту родила ванбрачно дете, с њим изјутра побегла и живо закопала. Све је то и сама признала.

Из Петрограда у Пекинг. Руска влада много полаже да се авијатика у Сибирији усаврши, што би ишло у прилог развићу промету. За проучавање тога умолела је француског авијатичара Жаноор-а, који се сада бави у Петрограду, да покуша учинити пут на ваздушној лађи из Петрограда, у Пекинг, у Кинеску, у правцу: Петроград, Само, Челабинск, Омск, Толеск, Иркутск, Карбин Пекинг. Авијатичар се примио понуде и у чинио је припреме за пут и чим се снег са брегова отопи, кренуће се на пут. Авијатичар овај пут мисли учинити, т. ј. прећи за један месец дана и да ће сретно стићи у Пекинг.

Скувала дете. Из Париза јављају за овај грозни случај. Марија Метам као девојка родила је дете. Да своју срамоту прикрије исече дете на парчад, скува га и баци га свињама. У свињцу су нашли кости и тако су у траг ушли грозном овом делу. Матер су одмах затворили.

Колико телефона долази на коју земљу? 1. јануара 1912. године број телеграфских станица у Европи, Азији

и Америци износио је 12,935.731, а у 1911. години износио је 10,919.100. Нарочито се много повећао број телефона у Сједињеним Америчким Државама. У прошлој години у америчким државама број телефона повећао се са 760.000 према 200.000 хиљада у Европи. — По броју телефона и лица, која се њима служе, прво место у свету заузимају Сједињене Америчке Државе. Оне имају укупно 8,357.626 телефона на 92,174.000 људи или 11 особа на један телефон. Друга по реду је Канада, која има на 23 особе један телефон или укупно 402.759 телефона. — У Европи на прво место долази Данска са 107.153 апарата на 2,539.000 људи или један апарат на 24 особе. Шведска и Норвешка долазе на друго и треће место. Швајцарска има за 41 особу 1 апарат. Немачка има 1,154.518 апарата или за 56 људи један апарат. После Немачке долази Енглеска, Холандија, Белгија и т. д. Француска је на десетом месту по реду. Она има 260.998 телефона или за 150 људи један апарат. Десет вароши, које имају најбољу телефонску службу су у Америци. Сан-Франциско и Штокхолм имају толико телефона, да на четири лица долази један апарат.

— **Без наставе.** Из Велике Каниже јављају, да је школски надзорник Никола Сирмам поднео жупанијском административном одбору извештај, да у Зали има осам хиљада деце за школу која су без наставе. Као што се види за свашта се има новаца само за школу нема. Биће да на више места има оваких случајева.

— **Заклао дете.** Код кабајске жандарије пријавила се жена Ференца Баконсегија, која је изјавила, да јој савест не допушта да затаји грозно дело свога мужа, те је на записник изјавила, да је њен муж заклао малу њену девојчицу, а да су они пријавили пре неколико дана да им је девојчица нестала. Међу тим је муж заклао девојчицу и у јендеку гробљанском је закопао. Жандари су тражили у јендеку жртву, али је нису нашли. Баконсеги пориче, да је своју ћерчицу заклао.

Против алкохола. У тренченској жупанији основан је један одбор који је ставио у задаћу себи да војује против алкохола. Ових дана поднео је молбу министру унутрашњих послова, да недељом буду крчме затворене. Не верујемо, да ће се одазвати министар овој молби, јер од точарине има држава велики приход, који се, не бојте се, не употребљава на просвету! Просвећивањем народа сузбија се и пијанство, зато што више добрих школа.

Читуља. Из Београда јављају да је тамо умрла у осамдесетој години жена војвоје Стевана Книћанина, који је учествовао у буни четрдесет осме године.

— **Одступили од корана.** Турском султану је забрањено да распродаје своје слике. Сад се отступило од корана, јер је влада турска закључила, да изда поштанске марке са султановим ликом, те ће се тако одступити од пророковог корана!

— **Радници против алкохола.** Радничка унија у Цириху у Швајцарској решила је са 110 гласова против 26, да 1. маја о свечаностима ни један радник не употребљује никаква алкохолна пића. Који се радник огреш

о ово решење биће строго кажњен.— Добро би било, да се наши радници угледају на швајцарске.

Књижевност.

Збирка патриотских песама. Ристо Мисита, српски учитељ у Сарајеву, приредио је збирку патриотских песама из најновијега доба под именом »Косовски осветници«. Ту су сабране најлепше песме, што их певаше наши песници у славу непобедног српског оружја, а осим тога у тој је књизи и »Косовска апотеоза«.

Ко скупи претплату барем на пет комада и пошаље новац унапред, добиће књигу по 70 потура. Новац и наручбе треба слати на Ристу Мисита, српски учитељ — Сарајево.

Српска Просвета Лист за народно просвећивање код Срба у Угарској. Год. 1. бр. 1. Уредник Васа Стајић. 1914. Панчево. Штампарија Напредак. Изаћи ће у двадесет свезака годишње. Претплата за целу годину 4 круне, за пола године 2 круне. Адреса: Srpska Prosveta Pančevo — Pancsova.

Привреда.

Нашто треба да пазимо када купујемо музаре.

Кад год купујемо краву на вашару морамо увек бити предострожни, јер је на вашару много рђави крава, којих би се газде им радо ратосиљале. Мане им није увек лако запазити, зато је нужно пре купа, добро је и савесно је прегледати. Продаваоци скоро редовно краву дан-два не музу, или ако има теле, не даду му крави кроз то време близу доћи, и то све зато, да би јој вимена већа била. Овака вимена нису растегљива и брашнава су кад се додире.

Само виме је често болесно. Често се дешава да су пуна неких тврдих чворова, но ови се даду лако напипати. Често цури из вимена врло течна, слано или гнојаво млеко, то значи да је виме изнутра у гнојавом запаљењу, или је крава јехтичава. Оваку краву не треба купити. Ако из једног вимена стално цури млеко, то је виме хромо, а ако не пушта млеко онда се каже, да је слепо. Таке краве мало млека дају.

Важно је да крава није матора. Оваке мало млека дају.

Највише млека дају краве у добу им између 6-10 година. Доба старости само стручњак или ко се нарочито у том разуме, може утврдити. Ако крава млечне зубе има, није старија од 4 године, ови су зуби мањи од сталних и тврдоврати су. Ако крава нема 2-3 зуба, то значи да има више од 10 година. Мери се број година и по прстеневима на рогу. Редовно има толико прстенова колико се пута телела.

Краве са великим вименом и фином кожом обично су добре музаре. Пљоснати рогови, фина длака на репу и велике млече жиле такођер, показују на добру музару. Рђаве су музаре оне које имају дебелу кожу, грубу длаку, јаке кости и мало виме.

Прва Сентомашка Штампариија д. д.

Потребује једног шегрта и једну девојчицу, исти да су из боље куће, а стари од 13—15 године. Ступити могу одма.

Фридрих Ремењи, зубар.

П. Н.

Част ми је до повољног знања ставити да сам свој зубарски атеље у Сентомашу у бившој кући Шаце Манојловића а сад Раде Мудринског — отворио и у том се положају налазим да у зубарским пословима и највишим захтевима задоста учинити могу као:

Љуњење зуба са златом, платина, amalgam, или зубима одговарајућег порцелана.	Поједине зубе или пак, цео ред без непца, од злата, платине. или од порцелана.	Одстрањење зубног камена, чишћење зуба, као и поправке истих.
---	---	--

Влачење зуба и корена без бола.

Седамнајсто годишња пракса, за које сам време у Будимпешти и Коложвару код најславнијих зубара и професора као асистент провео, даље с обзиром на то, да сам свој атеље снабдео са најсавршенијим **справама** пружају подпуну гаранцију да сам у стању и највишим захтевима задоста учинити.

С особитим поштовањем

Фридрих Ремењи

испитани зубар.

П. н.

Част ми је п. грађанству учтиво известити, да ми је стигла Србијанска

„Буковичка“ вода која је због пријатног куса свуда обљубљена.

Ни једна кућа нетреба да је без **Буковичке** воде.

Ко купи више флаша попушта дајем.

С поштовањем

Душан М. Димитријевић

гостионичар.
СЕНТОМАШ.

ШАЦА МАНОЈЛОВИЋ

НА ПИЈАЦИ. У СЕНТОМАШУ, НА ПИЈАЦИ.

Заступа најодличније осигуравајуће друштво, како за место тако и за околину. На захтев излази и ван места и у хатару на имања кога год позове, и то о своме трошку.

Осигурава на живот, ватре, леда, несретне случајеве и крађе.

У исти мах обраћа пажњу поштованом грађанству у месту и околини, да посредује на куповање и продаје куће и земље.

Као стари и опробани трговац у сваком погледу ће најсавесније и најтачније налоге извршити на најпотпуније задовољство и то све уз најскромнију награду.

Прва српска радња готових мушких, женских, дечјих одела и мушких шешира

БРАЋА РАДУЛОВИЋ

РАДЊЕ:

Сомбор.-Ст.-Бечеј.-Т.-Ковин.

НАРОДНА КРЕДИТНА БАНКА

ДЕОНИЧАРСКО ДРУШТВО

У СЕНТОМАШУ.

У КУЋИ г. БОРБА БЕКИЋА.

Прима улоге на штедњу и укамаћује са $5\frac{1}{2}\%$ веће и сталне улоге по 6%

Издаје хипотекарне зајмове на непокретности куће и земље.

Власник Прва Сентомашка Штампариија д. д. у Сентомашу.